

Ewangelia na 3 lipca, święto św. Tomasza Apostoła

Ewangelia ze święta św. Tomasza Apostoła wraz z komentarzem. «Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli». Wiara, zaufanie Bogu, to boży dar, o który potrzebujemy prosić z pokorą: Panie, przymnóż nam wiary.

Ewangelia (J 20, 24-29)

Tomasz, jeden z Dwunastu, zwany Didymos, nie był razem z nimi, kiedy przyszedł Jezus. Inni więc uczniowie mówili do niego: „Widzieliśmy

Pana”. Ale on rzekł do nich: „Jeżeli na rękach Jego nie zobaczę śladu gwoździ i nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i nie włożę ręki mojej do boku Jego, nie uwierzę”.

A po ośmiu dniach, kiedy uczniowie Jego byli znowu wewnątrz domu i Tomasz z nimi, Jezus przyszedł mimo drzwi zamkniętych, stanął pośrodku i rzekł: „Pokój wam!” Następnie rzekł do Tomasza: „Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje ręce. Podnieś rękę i włoż ją do mego boku, i nie bądź niedowiarkiem, lecz wierzącym”. Tomasz Mu odpowiedział: „Pan mój i Bóg mój!”

Powiedział mu Jezus: „Uwierzyłeś dlatego, ponieważ Mnie ujrzałeś. Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”.

Komentarz

Dzisiejsza Ewangelia opowiada nam, że Tomasz nie przebywał wraz z pozostałymi Apostołami, kiedy Pan Jezus ukazał im się po raz pierwszy, w dniu zmartwychwstania. Kiedy powraca, nie wierzy w radosne świadectwo tych, którzy tam się znajdowali: „Widzieliśmy Pana”. Przypisuje to być może jakiemuś przeżyciu wewnętrznemu, albo zbiorowemu urojeniu. Tomasz wymaga czegoś więcej niż świadectwa Apostołów i prosi o jasne znaki, aby uwierzyć i zmienić swój sposób życia.

Następnej niedzieli Pan Jezus ukazuje się na nowo. „Być może również i do ciebie odnosi się zarzut Chrystusa skierowany do Tomasza: *Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje ręce. Podnieś rękę i włóż ją do mego boku, i nie bądź niedowiarkiem, lecz wierzącym* i tak samo jak Apostoł, również i ty zawołaj ze szczerą skruchą: *Pan mój i Bóg mój* — Uznaję

Cię na zawsze jako mego Mistrza i na zawsze z Twoją pomocą chcę zachowywać jak skarb Twoje nauczanie i starać się wiernie je stosować”[1].

Kontemplując tę scenę Ewangelii, „zagłębiając się dzisiaj poprzez rany w tajemnicę Boga -komentuje Papież Franciszek- (...) jak Tomasz, nie żyjemy już jako uczniowie wątpiący, pobożni, lecz niezdecydowani; my także stajemy się prawdziwie zakochani w Panu! Nie powinniśmy bać się tego słowa: *zakochani w Panu*”[2].

Możemy także odkryć jako skierowane do nas ostatnie błogosławieństwo, jakie wypowiedział Pan Jezus na ziemi, wywołane niedowiarstwem Tomasza: „Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”.

Wiara, zaufanie Bogu, to boży dar, o który potrzebujemy prosić z pokorą:

Panie, przymnóż nam wiary! (por. Łk 17, 5). To dar, jaki mamy pielęgnować i codziennie praktykować czynami, ponieważ „kto we Mnie wierzy, będzie także dokonywał tych dzieł, których Ja dokonuję, owszem, i większe od tych uczyni, bo Ja idę do Ojca. A o cokolwiek prosić będziecie w imię moje, to uczynię, aby Ojciec był otoczony chwałą w Synu” (J 14, 12-14).

Dlatego święty Josemaría mówił, „Bóg jest ten sam, co zawsze. — Potrzeba ludzi wiary, a powtórzą się cuda, o których czytamy w Piśmie świętym”[3].

[1] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, nr 145.

[2] Franciszek, *Homilia w II niedzielę Wielkanocną*, 8 kwietnia 2018 r.

[3] Św. Josemaría, *Droga*, nr 586.

Pablo M. Edo // Zdjęcie: Idella
Maeland - Unsplash

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/gospel/3lipca-swtomasz/](https://opusdei.org/pl-pl/gospel/3lipca-swtomasz/) (03-04-2026)